

Błogosławieni, którzy słuchają słowa Bożego

„**B**łogosławieni ci, którzy słuchają słowa Bożego i zachowują je” (Łk 11,28). Słuchaj głosu Chrystusa Pana, który poucza cię w sercu i tak do ciebie mówi: „Twoje szczęście zawiera się w przestrzeganiu moich słów. Moje słowa natomiast to te, które znajdujesz w pobożnych książkach, to przykazania, to moje rady ewangeliczne, przemawiające w twojej regule, to wreszcie polecenia twoich przełożonych. Jak bowiem niegdyś przemawiałem do Żydów przez Mojżesza i podawałem im moje przykazania, tak teraz do mojego wybranego ludu, do moich sług, mianowicie do zakonników, przemawiam przez ich przełożonych i kierowników duchownych i objawiam im swoją wolę. A zatem ten, kto słucha przełożonych, jakby mnie słuchał, i jest błogosławiony”.

Św. Stanisław Papczyński, *Inspectio cordis*

Obumrzeć sobie i zanurzyć się w Bogu

Zwielką starannością we wszystkim należy szukać Boga i starać się podobać Jemu samemu. Pan Bóg jest tak dobry i łaskawy, że szuka nas pierwszy. Łaską swoją nas podnosi, budzi ze śpiączki duchowej, nieustannie nas pobudza i zachęca, abyśmy pracowali dla Jego chwały. On nas prowadzi i pociąga w górę do coraz większej doskonałości i ku wszelkim dobrym делам dla zbawienia dusz i pożytku Kościoła. Nie należy tylko niweczyć tego wpływu łaski i nie przeszkadzać działaniu Bożemu w naszej duszy, lecz przeciwnie – należy usuwać przeszkody i poddawać się łasce Bożej. Nie zważając na nic, trzeba potargać te więzy, powrozy i sznury, które trzymają naszą duszę przywiązaną do miłości własnej, do wygod naszego ciała, do rozmaitych kaprysów własnej woli, do ziemskich pomysłów naszego rozumu.

bł. Jerzy Matulewicz, *Dziennik Duchowy*

ks. Waldemar Bronisław Oskiera MIC

Urodził się 18 lipca 1926 r. w Żyrardowie. Od 8. do 13. roku życia wychowywał się w Zakładzie Wychowawczym Sióstr Elżbietanek w Grabiach pod Toruniem. Do Zgromadzenia Księżąt Marianów wstąpił w 1943 r. po ukończeniu Szkoły Mechanicznej w Warszawie. Pierwsze śluby zakonne złożył 15 sierpnia 1944 r. w Skórcu, wieczyste w 1947 r. Święcenia prezbiteratu przyjął w Warszawie 29 czerwca 1953 r. z rąk ks. bp. Zygmunta Choromańskiego. Po święceniach pracował jako duszpasterz w Głuchołazach, następnie ukończył studia podyplomowe z teologii moralnej na KUL-u. Od września 1961 r. pełnił obowiązki ojca duchownego domu studiów we Włocławku. W 1965 r. powierzono mu funkcję wizytatora generalnego Prowincji Polskiej, a od 1969 r. moderatora studiów kapłańskich i członka prowincjalnej komisji formacji. Do 1981 r. był ojcem duchownym w mariańskim domu studiów w Lublinie, następnie przeniesiony do domu zakonnego na warszawskiej Pradze nadal czynnie uczest-

niczył w dziele formacji. Przez całe życie interesował się szeroko pojętą sztuką. Był inspiratorem i współprojektantem wielu wnętrz nowopowstających mariańskich kościołów i kaplic. Biblioteka seminarium przechowuje rzeźbę Sokratesa jego autorstwa. W 1998 r. Wydawnictwo Księżąt Marianów wydało cztery jego książeczki: „W drodze do Ojca”, „Czy taka może być modlitwa?”, „Dlaczego cierpienie i droga krzyżowa?”, oraz „Czy taka może być miłość?”. W liście do Przełożonego Prowincji

w roku 1994, dziękując za życzenia z okazji 50. rocznicy profesji zakonnej, napisał między innymi: „Widzę jaśniej to, co stanowi dla mnie wartość naczelną, a mianowicie: przyjaźń z Jezusem Chrystusem. Przyjdzie chwila, w której wszystko i wszystkich zostawię, a zabiorę z sobą jedynie tę właśnie przyjaźń. Jej stopień w momencie rozstania się z tym światem będzie decydował o stopniu mego zjednoczenia przez Jezusa w Duchu Świętym z Ojcem na całą wieczność. Wierność zaś w tej przyjaźni, tu na ziemi sprawia, że łatwiej jest zachować wierność także z ludźmi. Proszę o modlitwę, abym nadal potrafił trwać w tej wierności”. Zmarł 22 kwietnia 2008 r. ■